

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **M. N.**, zastoupen Mgr. Martinem Vondroušem, advokátem se sídlem 8. března 13/21, Liberec 5, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 29. 5. 2017, č. j. 58 Az 3/2017 - 27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Odměna advokáta Mgr. Martina Vondrouše **se určuje** částkou 4 114 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 12. 4. 2017, č. j. OAM-263/ZA-ZA11-ZA04-2017, žalovaný rozhodl o tom, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná a řízení o této žádosti zastavil [§ 10a odst. 1 písm. b) a § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“)].

II.

[2] Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci, který ji zamítl výše uvedeným rozsudkem.

III.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost. Podle stěžovatele jsou rozhodnutí žalovaného a rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelné. Žalovaný se nevypořádal s tvrzeným pronásledováním stěžovatele a jeho dcery. Poukázal na existenci důvodů pro udělení humanitárního azylu. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Požádal i o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

IV.

[4] Žalovaný vyslovil souhlas se závěry rozsudku krajského soudu. Navrhl kasační stížnost zamítnout jako nedůvodnou, popřípadě odmítnout pro nepřijatelnost podle § 104a s. ř. s.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[6] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Přesahem vlastních zájmů, který ve věcech azylu jediné vede k meritornímu projednání kasační stížnosti, je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je, kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce, pro Nejvyšší správní soud také nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v případě, že se kasační stížnost týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny v judikatuře Nejvyššího správního soudu nebo byly řešeny rozdílně. Přijatelná může být kasační stížnost také tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O takové pochybení se může jednat především tehdy, nerespektoval-li krajský soud ustálenou judikaturu, a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, nebo krajský soud v konkrétním případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. K tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Azs 21/2006 - 59, ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 Azs 11/2013 - 18, ze dne 19. 6. 2013, č. j. 7 Azs 13/2014 - 52, a ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 2, všechny přístupné na www.nssoud.cz. V dané věci se o takový případ nejedná.

[7] Ve vztahu k námitkám poukazujícím na nepřezkoumatelnost odkazuje Nejvyšší správní soud např. na rozsudky ze dne 19. 12. 2013, č. j. 9 Azs 16/2013 - 26, ze dne 22. 1. 2004, č. j. 4 Azs 55/2003 - 51, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Azs 18/2004 - 37, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75, ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015 - 45, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52). Zdejší soud je názoru, že jak rozhodnutí správního orgánu, tak i rozhodnutí krajského soudu požadavkům této judikatury plně dostala. Z rozhodnutí jednoznačně vyplývá, z jakých důvodů bylo nutno řízení o žádosti zastavit. Argumentace krajského soudu a žalovaného je srozumitelná a plně přezkoumatelná.

[8] V daném případě bylo řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno podle § 25 písm. i) zákona o azylu z důvodu, že se jednalo o opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany [§ 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu]. Zdejší soud souhlasí s krajským soudem a žalovaným, že stěžovatel jak v první žádosti, tak i ve druhé žádosti uváděl obdobné důvody (se kterými se jak žalovaný tak i soud řádně zabývali, viz výše), a bylo proto možno řízení zastavit. Jak totiž vyplývá z konstantní judikatury zdejšího soudu, institut opakované žádosti neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti, ale jeho hlavním účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit bez vlastního zavinění během předchozího řízení (viz rozsudek

pokračování

Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65, a rozsudek rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 - 96, publ. pod č. 2642/2012 Sb. NSS).

[9] Humanitárním azylem se pak zabýval Nejvyšší správní soud rovněž v řadě svých rozhodnutí (srov. rozhodnutí ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, ze dne 28. 8. 2013, č. j. 3 Azs 14/2013 - 16, ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 - 69, ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 47/2004 - 60, ze dne 21. 1. 2004, č. j. 4 Azs 47/2003 - 52, ze dne 29. 9. 2016, č. j. 9 Azs 194/2016 - 46 atd.).

[10] Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uvedené v kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud neshledal žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Proto kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[11] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[12] Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o tomto mimořádném opravném prostředku bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení, doplnění kasační stížnosti a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí.

[13] Stěžovateli byl v řízení o kasační stížnosti ustanoven advokát. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Náklady řízení o kasační stížnosti sestávají z odměny advokáta za jeden úkon právní služby (písemné podání ve věci samé – kasační stížnost) v částce 3.100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů a náhrady hotových výdajů 300 Kč podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky. Nejvyšší správní soud dodává, že zástupci stěžovatele nepřiznal požadovanou odměnu za porady ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) a c) označené vyhlášky, neboť soudu nedoložil (a to i přes výslovné upozornění soudu obsažené v přípisu ze dne 10. 7. 2017) jejich konání. V takovém případě nelze odměnu přiznat. K tomu srov. rozhodnutí zdejšího soudu ve věcech č. j. 7 Azs 125/2005 - 37, č. j. 2 Afs 165/2005 - 78, č. j. 7 Azs 4/2010 - 50, č. j. 4 Ads 116/2010 - 113, č. j. 1 As 98/2012 - 21, č. j. 8 Azs 124/2014 - 59, č. j. 7 Afs 128/2015, č. j. 9 Azs 229/2015 - 55, č. j. 8 Azs 18/2016 - 52, č. j. 7 Azs 38/2017 - 73 atp., jakož i judikaturu Ústavního soudu, např. usnesení Ústavního soudu ze dne 1. 8. 2011, sp. zn. I. ÚS 1879/10. Protože advokát doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se jeho odměna o částku odpovídající této dani, kterou je povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, tj. o 714 Kč. Celkem tedy odměna ustanoveného advokáta činí 4 114 Kč. Tato částka mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. září 2017

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu